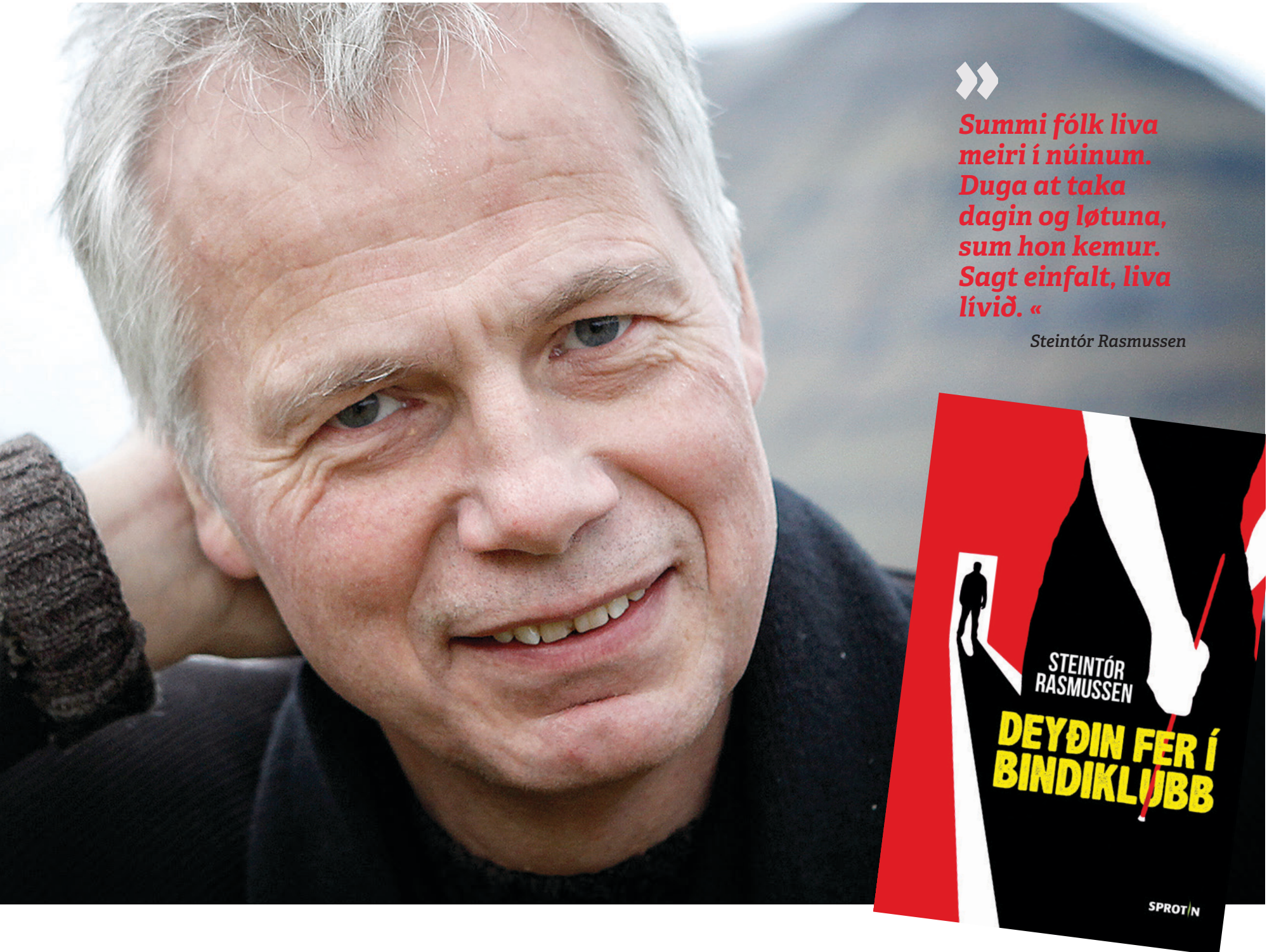

Summi fólk liva meiri í núinum. Duga at taka dagin og lötuna, sum hon kemur. Sagt einfalt, liva lívið. «

Steintór Rasmussen

Okkurt álvarsamt var hent í býlinginum við Steiná. Húsið hjá Hallvin varð sperrað av. Gud viti, hvat var hent? Bjørg kundi ikki lata vera við at líta aftur um seg, tá ið hon fór framvið kirkjugarðinum. Skuldi hon hava leiklutin sum tann óhugnaligi boðberin í bindiklubbanum í kvöld?

Hon rann tivandi heim eftir ovara vegi. Sum hevði hon deyðan í hølunum.

*Bror út bókini
»Deyðin fer í bindiklubb«*

kjarnu og síggja nakrar konfliktir fyri mær. Men søgan fær spakuliga sítt egna lív, meðan eg skrivi. Tað er eisini tað, sum er so hugtakandi við skrivningini. Tí tað er tá, at tú kemur inn undir húðina og ordiliga fatar alt, sum hendir, sigur hann.

Vónin í myrkrinum

Kaffimaskinan reinsar seg sjálva og ljóðar mest av øllum sum ein torusláttur í friðinum, sum hevur lagt seg um okkum. Tað er hugnaligt at sita her í fjálgu

skýmingini saman við Steintóri. Prátið fellur á alt tað, sum er millum okkum menniskju. Í nýggju bókini tekur høvundurin nøkur evni upp, sum kunnu kennast rættiliga provokerandi. Og sum listamaður dámar hann eisini væl at provokera eitt sindur. Viðhvørt. Men orðini eru væl grundaði. Ikki óneyðuga stoytandi. Og her í hugnaligu stovuni, er alt so róligt og eg siti við eina kenslu av, at tíðin hevur tikið ein væl uppibornan steðg frá meldrinum, sum annars fyllir ein so stóran part av gerandisdegnum hjá flest fólki. Við nýggju bókini hevur Steintór verið ein lítill Várhara, tá hann skapaði øll menniskjuni, sum á ymsar hættir geva bókini innihald. Tann mest ironiski- og eisini mest ræðandi – parturin við tí er, at allir persónarnir á onkran hátt innihalda partar av honum sjálvum.

– Og fyri meg sjálvan er tað altso rættiliga marksetandi. Sjálvandi er tað lætt at síggja seg sjálvan í teimum persónunum, sum eru góðir. Men eisini tey ljótu í bókini hava smá brotpetti av høvundanum í sær, sigur hann hálvflennandi. Øll eru vit skapað í Guðs mynd, kann mann siga. Steintór gerst álvarsamur og eg

skilji, hvat hann meinir. Lívið er dualistiskt og full av andsøgnum. Tað ljóta kann verða vakurt og tað vakra kann verða ljótt.

Vit sita enn í karnappinum við stóra vindeyganum. Livandi ljósini bleiktra spakuliga aftur og fram, meðan bakgrundin er tann altíð livandi heimstaðurin. Heitu glæmurnar frá húsunum eru vornar fleiri í tali og onkursvegna kennast tær sum smá brotpetti av eini vón um okkurt betri í myrkrinum.

Tað hevði styrkt hansara egingirnd og ognarkenslu, at hann á ungum árum hevði noytt og neyðtikið hana. Men eftir hansara høvdi kundi alt rættvísgerast í Bibliuni, tí hann vildi gifta seg við henni.

*Brot úr bókini
»Deyðin fer í bindiklubb«*

Samspælið millum gott og ringt

Heimstaður í nýggju bókini er býurin Norðvík. Ein íspunnin býur, sum við sínum 5.000 íbúgvum ikki er heilt ólíkur Klaksvík. Hvi líkjast hesir báðir býirnir so nógv, spyrji

eg Steintór. Hann svarar, at hann má verða erligur, tá hann skrivar. Tí máttu býirnir báðir eisini líkjast.

– Onkur heldur kanska, at okkurt líkist so mikið nógv, at tað provokerar. Men ert tú samfeligssamsandi, so ert tú samstundis eisini samfeligssamsandi. Tað er sjáldan, at fólk verða so órógvandi, at tey banna yvir okkurt ella sláa nevan í borðið, uttan so at hetta hevur eina orsök. Tá veit man, at okkurt gott liggur onkra aðra staðni, tí tað er jú samspælið millum tað góða og ringa, sum ávirkar okkum menniskju. Hetta samspælið royni eg so bara at lýsa so erligt, sum eg nú einaferð kann, fyri at fáa eina góða søgu. Hon skal sjálvandi verða undirhaldandi, men hon má eisini hava eitt ávíst sannleikavirði, heldur hann.

Bókin er útgivin og Steintór hevur slept henni so væl, sum hann nú einaferð kann. Men hvat hendir aftaná? Doyðu øll menniskjuni og søgur teirra saman við seinasta punktuminum, sum varð sett? Steintór gevur mær eitt heldur skeivt smíl.

– Lat meg bara siga tað soleiis, at eg havi ikki hildið nakra jarðarferð fyri teimum. So, hvør veit? Eg havi so tikki tiikið lívið frá teimum. Enn...

Piss! Hon hevði verið full og royndi at minnst. Men so kom lystiliga kvøldið fram fyri hana, tað langa og freka forspælið alla náttina, tað ósmædna fríggjarið, tann inniligi og elskhugsligi dansurin, villasti ástarhugurin og tølandi kenslurnar á veg heim til hennara. Hon hevði viljað tað og ætlað tað leingi. Og hon hevði nú fingið smakkin av hesum lekra pettinum. Ein alt ov góðan bita... Hon lat hondina varliga glíða oman eftir tí heita nakna kroppinum.

*Brot úr bókini
»Deyðin fer í bindiklubb«*

Heimafturkomin taki eg jánkasliga træið, sum liggur og bíðar á reyðbrúnu terrassuni. Seti tað varisliga niður í vátu moldina, meðan eg send vakrar tankar og vóni, at tað fer at spretta aftur einaferð. Er lív, so er vón. Eg fari so ikki í nakran bindiklubb í kvöld.